

Денят на благодарността

- Няма да стане до шест часа, няма да стане! – кършеше ръце Караконджулчо.
- Добре де, и да не стане за шест, ще я изядем когато стане, бърза работа нямаме, нали така! - успокояваше го Таткото докато нареждаше масата.
- Така да се изложат! – тюккаше се нечистата силичка. – И то пред такива хора!

Компанията за Деня на Благодарността щеше да бъде разнородна. Майката и Детенцето бяха отлетели на гости на другата му вълшебна Баба и вълшебен Дядо, но Таткото се наложи да остане по независещи причини. Две случайни срещи бяха определили гостите му – пред Съдебната Палата Таткото се беше сблъскал с един близък приятел още от студентските години и го беше поканил да отпразнуват заедно. Саймък беше обещал енигматично да доплува. Със съседите-сърби Таткото беше обсъждал на местния пазар закупуването на индустриално количество чушки за печене, после разговорът се беше отплеснал върху тиквите и от дума на дума се бяха разбрали да се съберат на празника да си дегустират взаимно тиквениците. Пък и сръбският домашен дух дядо Слави беше сакъ приятел на Караконджулчо, щяха всички да си прекарат приятно. Затова таласъмчето през пет минути поливаше печената пуйка със сос и охкаше, че коричката не се получавала такава, каквато то я помнело.

На вратата се почука. Таткото отвори и се озова пред една тава, голяма колкото средно мексиканско сомбреро, в която имаше грандиозен вит тиквеник. Под тавата като една кариатида подпираше дядо Слави, отляво Сава стоеше на стража с бутилка сливовица собствен етикет, а отдясно се усмихваше Даница, носеща тенджерата.

- Влизайте бързо, че този вятър може да ви отнесе заедно с тавата! Ама нали се разбрахме, че за днес има манджа за всички, че и да остане!
- Това не е за днес, шкембе чорбата е за утре, щото като познавам Сава, той докато не изпиете тази цялата бутилка, няма да ви пусне да станете от масата! – поясни сръбкинята и се запъти към кухнята.
- Женска работа! Какво е една бутилка на петима, да те питам! Нали онзи твоят съученик не е някой заклет трезвеник? – в устата на Савата последната фраза прозвуча толкова осъдително, сякаш трезвеността беше някаква нова версия на проказата.
- Не мисля, - каза Таткото. – Виж, може да не е свикнал на балканските градуси, но за това да не близва изобщо – не го вярвам. Макар че жена му нещо се опитваше да го превъзпитава в тоя дух...
- Пази Боже! Горкото момче! И тя ли ще дойде?
- Не, те нещо се разделяха напоследък, не сколасах да го питам на какъв етап са, но той рече, че ще доплува сам.

Пешо и Принцесин имаха запланувана романтична вечеря под светлините на един от местните мостове. Денят се беше оказал труден, имаше доста работа по спасяването на разни кандидат-удавници, защото празниците имаха този ефект върху самотните и не дотам души. Силният вятър беше добре дошъл, защото недоузрелите самоубийци решаваха да отложат фаталните скоци за по-комфортно време. Пешо вадеше чашите от седефени раковини, а Принцесин се опитваше да разчете надписа на амфората с морско вино. Татко й й я беше дал от личния си склад, което гарантираше качество. Прекрасната русалка протегна ръце да огледа редкия екземпляр отдалеч.

Прас! Амфората изчезна, а в ръцете на Принцесин останаха само дръжките й! Останалото отиде към дъното заедно с два крака в италиански обувки, последвани от модерен костюм и едни прилепнали по шевовете ръце. Главата на кандидат-удавника мина на сантиметри от лицето на русалката и продължи надолу, следвана от едни рижи къдрици.

Принцесин беше щерка на баща си във всяко отношение и момиче с елмазен характер. Тя пушна дръжките и сграбчи къдриците. Пешо спомена няколко отбрани кентавърски изрази и се гмурна да спасява амфората, която цяла-целеничка си потъваше обезушена. След като сложи съда с виното на сигурно място, той помогна на Принцесин да извлече рижавия натрапник на брега.

Чифт сини очи се отвориха и мъжът простена.

- О, не, и да се удавя от първия път не мога! Пак ще трябва да скачам!
- Не може, за днес повече не приемаме! – тросна се Пешо. Кентавърът мразеше да му развалят честно заработената вечер с Принцесин.
- Какво? – стресна се мъжът. – Как така не приемате? Що за ден! В съда не ми приемат доказателствата, в залива вече не приемат удавници, къде отива този свят!
- За света нямам пълна представа, но къде отивате вие определено смятам да науча, за да мога да ви изпратя там! Давайете адреса! – Принцесин плясна с опашка. Мъжът разтърка очи, но понеже опашката не изчезна, той буквално избълва адреса на Таткото.
- Само че това е на сушата, - рече кандидат-удавникът неуверено. – А аз май съм си навехнал глезена при скачането!
- Няма начин, така да ми треснете амфората, пак късмет, че се е съхранявала на морското дъно, иначе да е станала на чирепчета от вашите спортни упражнения! А за сушата си има оправия!

Принцесин свирна един къс сигнал, после го модулира в малко по-друга тоналност.

- О, песента на русалките! – оживи се рижият мъж.
- Нищо подобно, повикване на пътна помощ, - разшифрова сигнала Пешо.

От водата изскочи Водяной, държащ крак от пуйка в едната ръка и чашка водка в другата. Той дъвчеше. Принцесин му се усмихна очарователно. Той преглътна бързо.

- Водяной, извини ме, че се наложи да те вдигна от масата, но ти си най-добре запознат с квартала. Този мил човек си е навехнал крака, а трябва да отиде там, където го чакат. Това е... това нещо ми се струва познато...
- Ами да, това си е на Караконджулчо къщата! Никакъв проблем, за пет минути съм го завлякъл! Това ли трябва да се направи?

Принцесин поклати глава в знак на съгласие. Водяной връчи чашката си на Пешо.

- Ти я гаврътни, няма да става зян, добра водка си е, сребърна! Приятна вечер! – след една микроскопична въздишка Водяной грабна неудачния самоубиец и се понесе като вихър по водата. Пешо юнашки гаврътна чашката, метна я зад гърба си и подаде ръка на Принцесин да се гмурнат двамата заедно.

Тъй като гостите вече бяха седнали около масата и Таткото тържествено режеше печената пуйка, Караконджулчо изтича да отвори. На прага стоеше последният гостенин, мокър до мозъка на костите си, с леко изцъклен поглед от скоростното придвижване. До него стоеше Водяной, принципно мокър и доста ядосан, защото някъде при транспортната операция си беше загубил пуешкия крак.

- Караконджулчо, този чакате ли го?
- Не, вече седнахме, тфу, разбира се че го чакаме на гости, заповядайте, влезте!
- Аз няма да влизам, само го донесох, че беше тръгнал да се дави, насмалко да развали на Принцесин партито и да й разлее морското вино! – последното звучеше като обвинение, за което в други страни и народи дават доживотна каторга без право на кореспонденция.
- Сигурен съм, че е било случайно! Много благодаря, че сте го упътили! Ще се оправим после! – нечистата силичка се опитваше да заглади ситуацията.
- Няма нищо за оправяне, само го дръжте под око! Честит Ден на Благодарността и чао, че ще ми изстине пуешката кожичка! - Водяной преля към най-близкия канализационен люк. Така мразеше да ходи по повърност, на която не беше капвала капка дъжд през последната седмица.

Саймък беше на ръст и размер горе-долу колкото Таткото и това беше прекрасно, защото модният му костюм беше подгизнал и се наложи да се преоблича в Татковите дрехи. Таласъмчето стоеше неотлъчно до госта, да не би да му хрумне нещо самоубийствено, независимо от клетвените заявления на Саймък, че вече му е минало. Ако Принцесин и Пешо бяха рекли да го държат под око, то те имаха причина за това. Пешовите видения бяха винаги точни, макар разгадаването им да беше трудна задача. Караконджулчо сложи Саймък да седне на масата и отида да сложи костюма му да се суши.

- Виж сега, навън е студено, я пийни една да се стоплиш, че в този вятър такава хрема можеш да хванеш! – Савата наля бързо една чашка на Саймък. Рижият мъж я изпи на един дъх и се закашля. Сълзи изскочиха от очите му. Наложил се Таткото да му налее лимонада.
- Това какво беше? – попита гостът след като се покоопити. – Това си е течен огън, в какво го бутилirate, такива капачки няма!

- Как да няма, ето виж, аз имам порцеланова капачка, верно, всяка година сменяме гумичката, ама то и на италианските буркани е така. Къде отиде дядото? – разсеяно попита Савата.
- Пратих го да си легне, че утре като привършите тази скоросмъртница, да е готов, - усмихна се Даница.
- Значи това е скоросмъртница? – попита новодошлият. – И защо така ѝ казвате?
- Женски приказки, не се връзвай, - рече Савата. – Каква скоросмъртница е тази, да има, да има шейсетина градуса, аз затова я донесох по-мека, че откъде да знам колко носите на пиене и по какъв повод.
- Не сме пили за запознанството, - поде Таткото. Той беше сигурен, че няколко малки чашки от слабата ракия на Савата не само ще свалят Саймък под масата, но и напълно ще изтрият самоубийствените му желания.
- Такъв пропуск! Данка, май видях в кухнята още салатка, че тази нещо привършва, радост моя, пък и луканката със сланинката намаляха!
Когато Даница излезе, Саймък се вгледа в Савата и делово попита дали тя има сестра.
- За какво ти е сестра ѝ, щото за имане – има? – учуди се Савата.
- Ами аз съм тук вече от десет минути и тя нито веднъж не ти рече да не пиеш, нито веднъж не ти преброи холестерола в мезето и нито веднъж не ти напомни за здравословния начин на живот, чрез който да доживееш до сто години! И аз искам такава!
- Вай, ти имаш от другия сорт? Пази Боже, пази Боже, Татко, дай, друже, по-големи чаши, че с тези напръстници такова не се залива! И къде я скри тази с напомнянията? Или нея първо си я удавил?
- Не, днес се разведохме. Прибра ми къщата, колата и бизнеса, и рече, че съм свободен да се давя сам. И аз отидох да се удавя, но нали съм си неудачник, и това не успях.
- Как ще си неудачник? Ти си свободен човек! Ти от такова си се отървал, при това само с една къща, една кола и един бизнес! Я горе главата! Свободата трябва да се отпразнува!
Савата наля втора чашка на Саймък. Даница донесе още мезета, подхвана се разговор за относителността на времето, за относителността на градусите в напитките, за дестилационната индустрия, в която Саймък беше врял и кипял, така да се каже. Нивото на скоросмъртницата в бутилката спадаше, градусът на въодушевляването се покачваше, от пуйката остана един оглозган скелет, над който Таткото, Савата и Саймък пяха някакви зауспокойни химни в хор на три различни езика, докато Даница щастливо спеше на големия диван, завита с едно плетено одеало.

Сутринта след Деня на Благодарността дойде необичайно бързо, някъде към единайсет часа. Саймък отвори едното си око, после другото, после затвори първото, защото количеството светлина беше прекалено. В главата му ехтяха мощни езически камбани, в устата му беше сухо като в прерията през лятото, а идеята за вертикалност не можеше да си пробие път през усещането, че той все пак се е удавил. Саймък откъслечно си спомняше, че през третата четвъртинка на бутилката беше предложил партньорство на Савата в бизнес за варене на скоросмъртница, ако балдъзата му се съгласи да се задоми зад океана. После бяха звъняли на балдъзата, която ги беше нарязала като кисели

краставички. После от мъка Саймък беше допил скоросмъртницата сам, преди да успеят да му вземат шишето. Той все още беше облечен в спортния екип на Таткото от университета. Честта на старата школка вратовръзка задължаваше да се изправи и да посрещне последствията като мъж. Подпирайки се на стената, гостенинът тръгна към кухнята, откъдето се носеха гласове.

Даница, Савата и Таткото оставиха лъжиците и се втренчиха в призрака, който държеше здраво дръжката на вратата. Караконджулчо и дядо Слави обаче бяха стари духове и сръчно поеха падащото тяло.

- Божа Майко, какво му има? – скочи добросърдечната Данка.
- Махмурлук, тежък случай, несвикнал организъм! – диагностицира дядо Слави. – Нищо, ще го оправим. Караконджулчо, праз имаш ли, че днес магазините са затворени, а аз вчера всичкия го изпържих по невнимание?
- Имам, но няма армеева чорба, още не сме слагали зеле тази година, - затюхка се таласъмчето.
- Моят вече е тамън втасала! Слушай сега, ти почвай да кълцаш, аз ще дотичам до къщи и ще се върна на минутата!

Нещо студено беше опряно до устните му и нечий глас го уговаряше да пие. Саймък отвори очи. Над него беше надвесен белобрад старец.

- Ти си Дядо Боже? – попита Саймък неуверено. Май трябваше да е някой друг при посрещането, пък и не си спомняше да е минавал през Райските Врата, но камбаните в ушите му бумтяха ли бумтяха.
- Аз не съм Дядо Боже, аз съм дядо Слави! – рече старецът. – Пий сега, после ще приказваш!

Нектарът беше солен, леко розовеещ и в него плаваха парченца амброзия. Електролитното равновесие бавно започваше да се възстановява. Камбаненият звън ставаше по-глух, а светлината по-нормална. След втората халба Саймък успя да се задържи полуседнал. На третата се освести до положение да седне на масата. Даница пхна под носа му паница чорба, а Савата му бучна лъжица в ръката. Вкусът на тебешир постепенно се разтваряше в топлината, намирисваща на чесън, оцет и още нещо.

- Дават ли допълнително? – Саймък почти облиза купичката си.
- Нали ви казах, че е наш човек! Данка, налей му сега от курбана, та съвсем да се осефери! – възкликна Савата. – А довечера у нас ще повторим, празник е, има риба за приготвяне. Саймък, ти нали снощи обеща да дойдеш, сега да не се отметнеш!
- Няма да се отметна. Всъщност, какво още съм наобещавал, някой помни ли?
- Хайде сега, няма да ти държим карез, аз на балдъзата вече й обясних, че си бил потиснат от една болест, но си се освободил, тя разбра и не се сърди.
- От каква болест съм се освободил?
- От бившата ти чума, няма сега да плаша родата по телефона, те ще си мислят за хрема.

Саймък се разтърси като куче, което са го полели с вода. Постепенно отломките от вчерашния ден започваха да се събират в картинка. Той си спомни съда, победоносното изражение на бившата си вече жена, неудачния опит за самоубийство, русалката, водния дух, скоросмъртницата и грандиозните си планове за нов живот. Даница сложи пред него нова купа с чорба, порязаница хляб и парче зелник. Животът се нареждаше.

Минаха години. Саймък основа фирма за варене и дегустиране на скоросмъртници, отиде на специализация в Сърбия и наистина се ожени за балдъзата на Савата. Семейната вече фирма се разрастна, стана концерн и въведе в менюто на ресторантската си част шкембе чорбата, тиквеника и зелника. Саймък даже взе на работа бившата си жена – никой не можеше да смята като нея холестерол и калории. Но в трудовия ѝ договор беше записано черно на бяло, че няма право да дава акъл как тези холестерол и калории да бъдат потребявани. Така де, да си имаме уважението, работата си е работа, забавленията отделно!